

Álvaro del Portillo

Full Informatiu núm.10

A l'espera
de la Beatificació

Decret sobre
el miracle

3 EDITORIAL

4 DECRET SOBRE
EL MIRACLE

7 ENTREVISTA

9 FAVORS
DE DON ÁLVARO

Monsenyor Álvaro del Portillo i Diez de Sollano va néixer a Madrid (Espanya) l'11 de març de 1914. Va ser doctor en enginyeria de camins, en filosofia i lletres (secció d'història) i en dret canònic.

Es va incorporar a l'Opus Dei el 1935. Aviat va ser el col·laborador més estret de sant Josepmaria. El 25 de juny de 1944 va ser ordenat sacerdot i es va lliurar amb generositat a l'exercici del ministeri sagrat. El 1946 es va traslladar a Roma, i el seu servei a l'Església es va manifestar, també, en la dedicació als nombrosos encàrrecs que li va confiar la Santa Seu. El 1975, després de la mort de sant Josepmaria, va ser elegit per succeir-lo al capdavant de l'Opus Dei.

El 28 de novembre de 1982, en erigir l'Obra en Prelatura personal, el beat Joan Pau II el va nomenar prelat de l'Opus Dei, i posteriorment li va conferir l'ordenació episcopal.

El govern pastoral del venerable servent de Déu es va caracteritzar per la fidelitat al fundador i al seu missatge, i per l'afany d'estendre els apostolats de la Prelatura, en servei de l'Església. La matinada del 23 de març de 1994, poques hores després de tornar d'un pelegrinatge a Terra Santa, el Senyor va cridar al seu si aquest servent bo i fidel. El mateix dia, el beat Joan Pau II va anar a resar davant les seves restes mortals, que reposen a la cripta de l'església prelatícia de Santa Maria de la Pau, a Roma.

El 28 de juny de 2012, Benet XVI en va declarar les virtuts heroiques i el 5 de juliol de 2013 el Sant Pare Francesc ha aprovat el decret sobre un miracle atribuït al venerable Álvaro del Portillo.

El 5 de juliol de 2013, el Papa Francesc va declarar el caràcter miraculós d'una curació atribuïda al venerable Álvaro del Portillo. En aquesta mateixa audiència va indicar que es publicués el decret d'un miracle del beat Joan Pau II i va concedir la dispensa de miracle per al beat Joan XXIII, obrint el camí per a la canonització d'aquests dos romans pontífexs, el 27 d'abril de 2014. També va aprovar altres decrets sobre miracles, virtuts heroiques i martiris de diversos Servents de Déu.

El prelat de l'Opus Dei, Mons. Javier Echevarría, va escriure immediatament als fidels de la prelatura una carta en la qual manifestava el seu agraïment a Déu i a la Santíssima Mare de Déu per aquest pas, l'últim abans de la beatificació del venerable Álvaro del Portillo. Feia considerar que es tracta d'una nova crida de Déu a créixer en l'afany de santedat, en servei de l'Església.

En aquesta carta afegia també uns suggeriments, amb el desig d'ajudar a preparar-se personalment per a la Beatificació de don Álvaro: afinar la pietat, santificar el treball i les tasques ordinàries, lluitar per ser contemplatius i apostòlics enmig del món, seguint l'exemple de sant Josepmaria i del seu primer successor com a Pare i Pastor de l'Opus Dei. Aconsellava també «difondre la devoció a don Álvaro, aquesta figura tan amable, que l'Església ha descrit com "home de profunda bondat i afabilitat, capaç de transmetre pau i serenitat a les ànimes"». I suggeria «Acudiu a la seva intercessió, amb la seguretat que Déu acollirà benignament les peticions que li adreceu a través d'aquest servent bo i fidel».▲

- Álvaro del Portillo, el 10 d'abril de 1944.
- 6 de juliol de 1980, creua el Canal de la Manxa amb Mons. Javier Echevarría i Mons. Joaquín Alonso.
- Beneeix un malalt a Madrid, el 24 de novembre de 1993.

CONGREGACIÓ DE LES CAUSES DELS SANTS

ROMANA i PRELATURA de la SANTA CREU i OPUS DEI

BEATIFICACIÓ I CANONITZACIÓ

DEL VEN. SERVENT DE DÉU

ÁLVARO DEL PORTILLO i DIEZ DE SOLLANO

BISBE TITULAR DE VITA

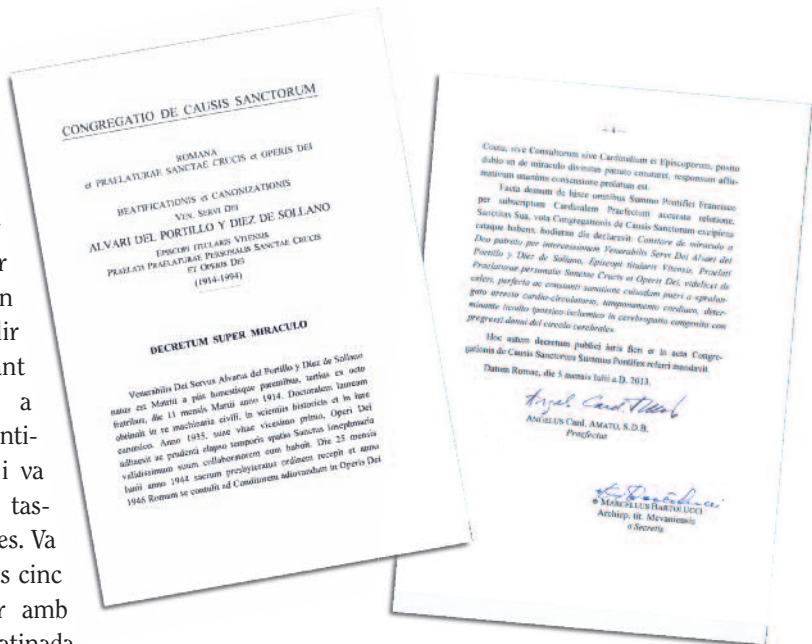
PRELAT DE LA PRELATURA PERSONAL DE LA SANTA CREU I OPUS DEI
(1914 - 1994)

DECRET SOBRE EL MIRACLE

El venerable servent de Déu Álvaro del Portillo i Diez de Sollano va néixer a Madrid, l'11 de març de 1914 en una llar cristiana, tercer de vuit fills. Va ser doctor en enginyeria de camins, en història, i en dret canònic. El 1935, als 21 anys, va demanar l'admissió a l'Opus Dei i, després d'un prudent període de temps, sant Josepmaria el va tenir com el seu col·laborador més estret. El 25 de juny de 1944 va ser ordenat sacerdot i el 1946 es va establir a Roma per ajudar sant Josepmaria en el govern i en l'expansió de l'Opus Dei. Va exercir amb generositat nombrosos treballs per a la Santa Seu: consultor de diferents dicasteris de la Cúria Romana i, durant el Concili Ecumènic Vaticà

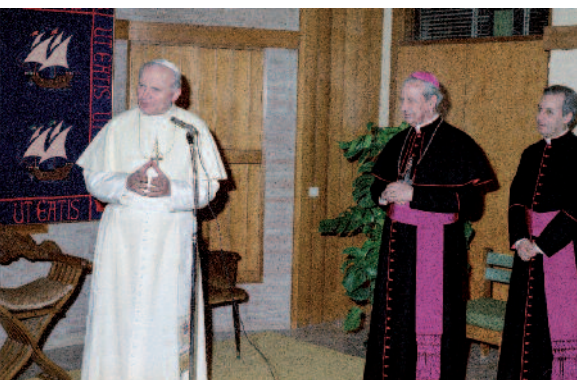
II, secretari de la Comissió *De disciplina Cleri et populi christiani*, i perit de diverses comissions. El 15 de setembre de 1975 va ser elegit primer successor de sant Josepmaria al capdavant de l'Opus Dei. El 28 de novembre de 1982, el beat Joan Pau II va erigir l'Opus Dei com a prelatura personal i va nomenar prelat al venerable Álvaro del Portillo; el 6 de gener de 1991 li va conferir l'ordre episcopal. El seu ministeri pastoral va tenir com a característica excel·lent la fidelitat a l'esperit i al missatge proclamat pel Fundador. Va posar el seu més gran afany en l'expansió dels apostolats de la prelatura al servei de l'Església. Durant els 19 anys que va dirigir l'Obra, va començar el tre-

ball apostòlic estable en 20 nous països; va cridar al sacerdoti més de mil fidels de la Prelatura, va fomentar iniciatives de caràcter social i assistencial en molts llocs; per a complir un antic desig de sant Josepmaria, va fundar a Roma la Universitat Pontifícia de la Santa Creu, i va impulsar moltes altres tasques de servei a les ànimes. Va efectuar també viatges als cinc continents per predicar amb fortalesa l'Evangeli. La matinada del 23 de març de 1994, tot just unes hores després de tornar d'una peregrinació a Terra Santa, el Senyor el va cridar a la seva presència, i immediatament van aparèixer mostres de la seva fama de santedat en el món sencer. Entre aquestes manifestacions, destaquen les notícies de favors tant espirituals com materials, així com nombroses curacions atribuïdes

a la seva intercessió. Va resultar particularment digna de consideració la curació d'un nen, nascut el 10 de juliol de 2003, amb una malformació congènita del cervell en dos hemisferis, per un trastorn de la migració neuronal, una cardiopatia congènita cianòtica ("tetralogia de Fallot") i un onfalocèle. En els primers dies de vida, el nen va patir repetides lesions cerebrals hipoxicoisquèmiques i el 2 d'agost va patir una aturada cardíaca, a causa d'un taponament pericàrdic massiu, que va durar entre 30 i 45 minuts. Durant aquest període, els metges van intentar la reanimació sense èxit. Quan van decidir interrompre el tractament, abans de la suspensió total, va recomençar l'activitat cardíaca de manera espontània.

Contemporàniament, els pares del malalt, informats de l'estat del seu fill, van intensificar el recurs a la intercessió del venerable Álvaro del Portillo demanant-li la seva curació. Segons el judici mèdic, aquest esdeveniment isquèmic

- Primera pàgina del decret sobre el miracle.
- Darrera pàgina del decret sobre el miracle.
- 15 de gener de 1984, durant la visita del beat Joan Pau II al Centre ELIS, a Roma.
- Retrat de D. Álvaro el 1975.

- A la cerimònia d'una ordenació sacerdotal, el juny de 1993.
- Don Álvaro saluda una família a l'aeroport de Roma a l'arribada de Terra Santa, poques hores abans de la seva mort.

hauria d'haver produït un dany neurològic gravíssim o fins i tot la mort del nen; en canvi, des del punt de vista funcional, la recuperació va ser completa i permanent.

La Investigació diocesana d'aquesta curació es va instruir a la Cúria eclesiàstica de Santiago de Xile, entre el 5 d'agost de 2008 i el 6 d'agost de 2009; i el 15 de gener de 2010, aquesta Congregació va decretar la validesa jurídica d'aquest Procés. A la sessió del 18 d'octubre de 2012, la Consulta Mèdica de la Congregació va dictaminar que tal curació era inexplicable segons la ciència mèdica. El Congrés Peculiar dels Consultors Teòlegs es va celebrar el 15 de desembre de 2012, i la Sessió Ordinària dels Pares Cardenals i Bisbes, el 4 de juny de 2013, presidida per mi, Cardenal Angelo Amato. Els dos organismes -tant el de consultors com el de cardenals i bisbes- van donar resposta afirmativa unànime a la pregunta de si es tractava d'un miracle obrat per Déu.

Després d'haver rebut del cardenal prefecte, sotasignat, una relació detallada de tot el que s'acaba d'exposar, acollint i ratificant els vots de la Congregació de les Causes dels Sants, en

el dia d'avui, el Summe Pontífex Francesc ha declarat: *Consta el miracle obrat per Déu a través de la intercessió del venerable servent de Déu Álvaro del Portillo i Diez de Sollano, Bisbe titular de Vita, Prelat de la Prelatura personal de la Santa Creu i Opus Dei, és a dir, la curació ràpida, perfecta i permanent d'un nen d'«una parada cardíaca prolongada, taponament cardíac, causant una agressió hipoxicoisquèmica sobre un cervell amb patologia congènita i amb lesions prèvies cerebro-vasculars».*

El Summe Pontífex ha disposat que aquest decret es promulgui i sigui inclòs en les actes de la Congregació de les Causes dels Sants. Donat a Roma, el 5 de juliol de 2013. ▲

ANGELO Card. AMATO, S.D.B.
Prefecte

L. + S.

✠ MARCELLO BARTOLUCCI
Arquibisbe tit. de Bevagna
Secretari

ENTREVISTA A LA MARE DEL NEN CURAT

(text complet en www.opusdei.org)

• La família al complet

Quan va néixer el seu fill José Ignacio? Va haver-hi complicacions llavors?

Va néixer el 10 de juliol de 2003. Bé, en realitat els problemes es van manifestar força temps abans del naixement. Al gener del 2003, quan jo estava esperant en José Ignacio, ens van dir que el seu naixement no seria fàcil ja que era molt probable que naixés amb onfalocèle (una hèrnia intestinal). Des d'aquest moment ens vam encomanar a Mons. Álvaro i en vam resar l'estampa.

No s'havia detectat cap error al cor?

Abans del naixement, no. Però després, els doctors, per tal de poder operar el més aviat possible

l'onfalocèle, van fer diversos exàmens, i de seguida van detectar que en José Ignacio tenia una malformació cardíaca amb conseqüències greus per a la circulació de la sang. (...)

Al principi la idea era aconseguir establitzar en José Ignacio, donar-lo d'alta i al cap d'un any operar-lo, però veient la situació els doctors van decidir fer-li una operació paliativa, per poder fer l'operació definitiva més tard. En José Ignacio va ser operat del cor el 30 de juliol, a 20 dies del seu naixement, i durant les primeres 48 hores de postoperatori tot va anar molt bé. Els doctors estaven contents.

• Fent carreres amb el germà gran.

Però, de sobte, la situació va canviar. El dia 2 d'agost, prop de les 14:30 h, ens van demanar que anéssim immediatament a l'UCI pediàtrica de la Universitat Catòlica, perquè en José Ignacio estava molt malament. Ens vam imaginar que la gravetat era extrema. Vam resar al llarg de tot el camí. En arribar vaig demanar de veure el meu fill i em van dir que no era possible perquè l'estaven reanimant. Vaig sortir gairebé sense poder caminar dels nervis, vaig abraçar el meu sogre que es trobava allà en aquell moment i vaig començar a resar l'estampeta de Mons. Álvaro sense parar. Acabava i començava de nou, no feiem altra cosa. Vam trucar a diverses persones i els vam demanar que avisessin a tothom que es resés a Álvaro del Portillo demanant per en José Ignacio. (...)

Aquesta aturada va durar més de mitja hora. Els metges ja el donaven per mort, perquè no reaccionava ni al massatge cardíac ni a res. Però quan estaven començant a desistir, el cor d'en José Ignacio va tornar a bategar.

Ara en José Ignacio fa vida normal?

Fa la vida normal d'un nen de la seva edat, tot i que ha hagut d'anar superant unes dificultats amb les quals altres nens no s'han trobat. Després de tot el que li va passar, pensàvem que no li quedava més alternativa que morir o, si sobrevivia, hauria de romandre postrat en un llit. Per això, per a nosaltres tot allò que en José Ignacio fa només té explicació a la llum de Déu i de la intercessió de Mons. Álvaro.

És un futbolista fanàtic. Sempre que pot es posa la seva samarreta d'Alexis Sánchez, o de Messi, o la del seu equip, el Colo-Colo, i juga a futbol amb els amics. També li agrada el tennis, i un professor amb qui ha jugat quan hem anat al camp diu que és molt coordinat i entusiasta. Ballant és incansable: li agrada molt la música, i se'l pot veure a casa cantant cançons inventades per ell i ballant tot tipus de ritmes. Al casament de la seva tieta va ballar sense parar fins que es va acabar la festa.

Com descriuria el temperament i la personalitat del seu fill?

En José Ignacio és un nen alegre, entusiasta, molt motivat. També destaquen en ell la perseverança, la poca tolerància a la frustració, una gran autoestima i la sociabilitat. (...)

En família és també un nen alegre, lluitador i que gaudeix de la vida. El naixement del seu germà petit, fa una mica més d'un any, el va omplir de felicitat: li canta, li parla, el duu a coll, es preocupa si plora i està pendent de qui se li acosta, per protegir-lo.

Puc preguntar-li què ha suposat per a vostè i per al seu marit aquesta història?

Espiritualment el que ha suposat és molt important. També ha deixat empremta en altres aspectes, però sobretot ha estat important en l'aspecte espiritual. Quan analitzem la nostra vida matrimonial, ens adonem que per a nosaltres "l'aventura" d'en José Ignacio ha estat un procés de conversió i d'acostament molt profund a Déu.

Creu que el cas d'en José Ignacio amaga algun missatge que pugui interessar a tothom?

És una crida a l'esperança per a tots els qui viuen dificultats. En José Ignacio és un record viu del regal que Déu ens ha fet portant-nos a aquest món, i la seva perseverança ens mostra el que significa lluitar dia a dia i donar el millor de nosaltres mateixos en les circumstàncies de la vida en què ens trobem. En moments en què les circumstàncies són adverses, estar a prop de Déu és el que dóna la força per tirar endavant. ▲

Treball i pau familiar

Fa molts anys que acudeixo a don Álvaro davant de cada necessitat de la meva família, i puc dir que sempre he rebut resposta a aquestes oracions. D'alguna manera don Álvaro ha atès aquestes peticions, de què he deixat constància en el seu moment.

En aquests moments feia mesos -gairebé un any- que li demanava una feina per un dels meus cunyats, que amb la meva germana tenen 7 fills. La seva empresa ha fet fallida, i es trobaven des de fa molt en una situació molt, molt ajustada econòmicament, el que estava ja començant a afectar la pau de la llar, per la tensió en la qual es trobaven principalment ells dos.

Sempre que els preguntava, venia la resposta negativa i les cares de preocupació.

Davant d'això, em vaig encarar amb don Álvaro,

amb qui tinc total confiança, i li vaig demanar amb molta fe per aquesta intenció, que no retardés més la solució... Recentment, en parlar amb la meva família per skype, el meu cunyat va voler posar-s'hi, i amb una cara radiant em va dir: "pots deixar tranquil a D. Álvaro per un temps: ja tinc feina".

Es tracta d'un treball que li obre moltes oportunitats de millorar professionalment i -a poc a poc i amb molt d'esforç- cobrir els deutes que tenen i anar-se refent econòmicament.

Dono moltíssimes gràcies a don Álvaro per aquest favor tan gran i aprofito també per demanar-li "disculpes" si li vaig parlar "fort".

El premi gros

Un dels nostres vuit fills pateix una malaltia mental greu de la qual mai es recuperarà, tot i que pren medicació que l'ajuda en part. Per la malaltia i les medicines, la seva ment està confusa i és incapaç de mantenir una feina estable i obtenir uns ingressos per poder ser autosuficient.

He lluitat contra aquesta situació, ja que vaig intentar que el meu fill fos el més independent possible perquè, quan jo ja no hi sigui més aquí, pugui ser capaç de tenir cura de si mateix. Després de passar 5 anys en un hospital psiquiàtric se'l considerava apte per viure en grup, tot i que sempre havia expressat el desig de viure sol a casa. Els seus metges ens van assegurar que algun dia passaria perquè ell estava preparat. Em preocupava que econòmicament mai seria possible, ja que no ingressaria prou per sobreviure.

Gràcies a don Álvaro, el meu fill va aconseguir el seu somni. (...) Em vaig posar a demanar la seva intercessió perquè el fill sortís de la seva pobresa. I la seva resposta a través del noi va ser aclaparadora.

El meu fill treballa dos dies a la setmana rentant

plats en una petita cafeteria. En realitat, sembla gaudir del seu treball, tot i que és una tasca dura ja que el lloc està molt concorregut i havia de rentar els plats a mà, inclinat sobre una profunda pica industrial. Jo mateixa ho vaig fer una vegada i era esgotador per a l'esquena. Estava trist davant aquesta situació i vaig demanar a don Álvaro que el tragués de la pobresa material.

Un dia el meu fill em va trucar i em va preguntar si era un pecat comprar un bitllet de loteria. Li vaig preguntar per què i em va explicar que els seus companys de treball l'havien convidat al seu grup de compra setmanal de loteria. Vaig parlar amb ell sobre com podria fer amics en el seu treball i que això l'ajudaria a afegir-s'hi i ser part del grup.

Exactament un mes després, el meu fill em va trucar i em va dir que havia guanyat la loteria. El grup de set persones va guanyar 100 dòlars i havia decidit reinvertir-ho tot. Excepte el propietari del restaurant, els altres sis eren persones molt pobres, humils treballadors.

Així que quan el meu fill em va cridar una altra vegada en el dia de la mare i va dir que havia guanyat la loteria, vaig respondre, què bé, estimat! Estava emocionat i em deia "la grossa", i jo repetia, què bé, estimat! El meu fill té un advocat designat pels tribunals a causa de la seva permanència a l'hospital per la malaltia mental. L'advocat em va trucar per dir-me que seria millor que el meu marit i jo ens afanyéssim i organitzéssim la nostra agenda perquè l'endemà havíem d'acompanyar al nostre fill a l'empresa de loteria. Vaig començar a adonar-me que anava de debò, així que vam cancel·lar les nostres cites i, l'endemà, em vaig trobar amb el meu fill, el seu advocat, els seus companys de treball i el personal de la loteria. (...) Vaig estar gairebé en estat de xoc en adonar-me que el meu fill tenia 3 milions de dòlars (...). Vam establir, amb ajuda de l'advocat, un fons a favor del nostre fill, perquè els seus diners fossin sàviament invertits i espero que d'a-

questa manera estigui atès la resta de la seva vida. Quan vaig dir al meu fill que no volia cap cotxe, em va replicar que el podria utilitzar per dur les meves amigues als recessos. Va ser en aquest moment quan vaig pensar en don Álvaro i que tot podria ser degut a ell. Després el meu fill va dir que ens compraria un televisor gegant, ja que en tenim només un de petit i vell. Li vaig dir: "no, no necessitem un televisor", i va replicar: "el podràs utilitzar per projectar tots els films al teu club juvenil". Llavors vaig saber amb certesa que va ser don Álvaro el responsable del que ha passat.

Així que ara el meu fill té casa i aviat hi estarà vivint pel seu compte. Vaig a seguir resant a don Álvaro perquè el cuidi des del punt de vista financer, i a sant Josepmaria perquè vetlli pels aspectes mentals i espirituals.

La malaltia es va resoldre sola

L'any 2008 vam haver de portar la nostra filla A., de 2 anys, a urgències. Li van diagnosticar salmonel·la, el que li va produir una severa disenteria i, amb això, una torsió intestinal.

La torsió es va confirmar amb una ecografia abdominal en què estaven presents els doctors que l'havien atès, gastroenteròleg, etc.

Em van indicar que la torsió s'havia de tractar immediatament ja que es corria el risc que perdés part de l'intestí. El procediment consistia a introduir aire a pressió per l'intestí per intentar que s'alliberés. Aquest procediment s'ha de fer en pavelló, amb anestèsia i sempre amb un cirurgià present, ja que és molt probable que tingui una perforació, i en aquest cas s'ha d'operar d'urgències.

A. estava extremadament adolorida, plorava i criava fortament. Amb el meu marit, vam decidir encomanar-la a don Álvaro, ho vam parlar gairebé a crits perquè amb els dolors i plors de la nostra filla, pràcticament no ens sentíem. Cada un es va posar a resar l'estampeta de memòria i de manera silenciosa.

En aquest moment va arribar la meva mare i

també es va posar a resar-li l'estampeta a don Álvaro.

No van passar més de 15 minuts i va arribar el doctor (cirurgià) que estaria a càrrec d'A. i va demanar de fer una altra ecografia per veure personalment la ubicació de la torsió abans d'entrar a pavelló.

Quan va començar aquesta segona ecografia, la meva filla es recargolava de dolor, li van posar el gel i amb la màquina buscaven la imatge correcta; era molt difícil perquè ella es movia moltíssim.

Amb el meu marit, ens vam mirar i li vaig dir que insistíssim una última vegada a don Álvaro.

Al cap de poc temps es va començar a calmar, plorava lentament, després eren només sospirs, fins que es va quedar adormida. El cirurgià i l'equip de l'ecografia encara estaven buscant la torsió; després d'una bona estona van concloure que la torsió s'havia resolt sola.

Això no és una cosa que no hagi passat mai; evidentment no és un miracle, però amb el meu marit estem segurs que va ser un favor per la intercessió de don Álvaro.

Buscant la primera casa

R., enginyer informàtic, ha treballat uns quants anys en els països del Golf Pèrsic, i ha pogut estalviar alguns diners. Un dia, parlant amb un amic de l'Obra, es lamentava que no podia casar-se perquè no tenia encara la casa, ja que els preus eren massa elevats. I, encara que té una bona feina aquí al Líban, no acabava de trobar una oferta adequada a les seves possibilitats. Aquest amic el va animar a començar una novena a don Álvaro, donant-li una estampa. L'endemà passat R. trucava per telèfon, ja de nit, explicant-li amb viva emoció el fet extraordinari que li havia passat.

Havia començat la novena la mateixa tarda que va rebre l'estampa. El matí següent, en les pàgines d'anuncis del diari havia trobat una

casa en venda a meitat del preu habitual, cosa que s'emmotllava a les seves possibilitats econòmiques. Pensant que era un error va trucar i, increïblement, el preu era l'indicat.

En qualsevol cas, se'n va anar a veure la casa, pensant que potser estava en males condicions. I quina va ser la seva sorpresa en trobar un gran apartament, enmig d'una arbreda, amb vistes al mar, i relativament a prop de la seva feina habitual.

Va resultar que el propietari, que tenia un deute important per resoldre, necessitava diners amb urgència, i per aquest motiu havia reduït tant el preu.

R., entusiasmat per l'oferta, es va llançar aquest mateix dia a demanar un préstec per completar la xifra que li faltava. Per desgràcia, en 3 bancs no va poder obtenir l'ajuda necessitada. No es va desanimar i va seguir resant a don Álvaro.

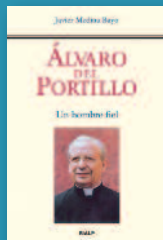
Quan anava a la feina al matí següent, va anar a prendre un cafè a un bar, i va trobar un antic amic, que acabava de tornar d'Aràbia Saudita, i que no veia des de feia 5 anys. Resulta que aquest amic ocupava un càrrec important en un gran banc. Conversant una mica de tot, va sortir el problema del pis, i del préstec que necessitava. I el seu amic li diu que probablement ell pot ajudar a resoldre el problema en el departament del banc.

Ja a la nit rep les primeres notícies positives, R. no pot més i truca al seu amic de l'Obra a la nit, per dir-li que el problema està gairebé resolt gràcies a l'ajuda de don Álvaro.

De fet tot s'ha resolt molt ràpid i de manera extraordinària. Ha pogut comprar el pis i ja ha programat comprar els mobles..., i el més important, ja ha fixat la data per al casament, ple de gratitud per l'ajuda de l'intercessor. Les famílies dels nuvis estan també exultants i agraïdes a don Álvaro.

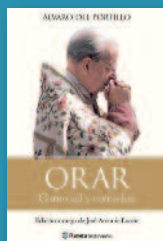
Nota: per respecte a la privacitat s'ha retirat la signatura a aquests relats.

PUBLICACIONS RECENTS

La biografia més completa

Javier Medina Bayo, *Álvaro del Portillo. Un hombre fiel*, Rialp, Madrid, 2012, 832 pàg.
ISBN 9788432142413

Textos per la meditació

Álvaro del Portillo, *Orar. Como sal y como luz*, (selecció de José Antonio Loarte), Planeta, Barcelona, 2013, 256 pàg.
ISBN 9788408113805

La seva vida en imatges

Saxum. Records de Monsenyor Álvaro del Portillo, DVD de 30 minuts. www.fbetafilms.org

ORACIÓN

Déu Pare misericordiós, que concedireu al vostre servent Álvaro, Bisbe, la gràcia de ser un Pastor exemplar en el servei a l'Església i fill i successor fidelíssim de sant Josepmaria, Fundador de l'Opus Dei: feu que jo sàpiga també respondre amb fidelitat a les exigències de la vocació cristiana, transformant tots els moments i les circumstàncies de la meua vida en ocasió d'estimar-vos, i de servir el Regne de Crist; digneu-vos glorificar el vostre servent Álvaro i concediu-me per la seva intercessió el favor que us demano... (demani's). Amén.

Pare nostre, Avemaria, Glòria.

De conformitat amb els decrets del Papa Urbà VIII, declarem que no s'intenta prevenir el judici de l'Autoritat eclesiàstica i que la present pregària no té cap finalitat de culte públic.

Aquest Butlletí es distribueix gratuïtament.

Si desitgeu rebre'l podeu demanar-lo a: **Prelatura de l'Opus Dei. Oficina per a les Causes dels Sants**, carrer Diego de León, 14. 28006. Madrid.

Si desitgeu ajudar amb almoines a les despeses d'edició d'aquesta publicació, podeu enviar els donatius a: **Prelatura de l'Opus Dei. Oficina per a les Causes dels Sants**, per gir postal o per transferència al c/c. número 0182-4017-57-0018820005, del BBVA, Agència Urbana del carrer Diego de León, 16. 28006. Madrid.

De conformitat amb la legislació sobre protecció de les dades personals, es garanteix la possibilitat de demanar la cancel·lació del propi nom a l'adreça del Butlletí, enviant un correu electrònic a ocs@opusdei.es, o bé per correu a: **Prelatura de l'Opus Dei. Oficina per a les Causes dels Sants**, carrer Diego de León, 14. 28006. Madrid.

En cas de no trobar el destinatari, torneu-lo al remitent.

Director responsable: José Carlos Martín de la Hoz

Imprimatur:

+Mons. Javier Echevarría, Prelat de l'Opus Dei

Idea gràfica: MCM S.r.l. – Firenze

Dep. Leg.: B.42.418-2009

Impremta: Durrero Packaging

- Amb sant Josepmaria, el 1972.
- A Nigèria, el 12 de novembre de 1989.
- Beneeix un malalt, el 3 de setembre de 1988.